

PETR HÁJEK: Slepý výstřel: Když neumíš koncovku, tak ani nezačínej! Partii za Babiše sehrál Zeman. Mizernou. Což takhle zkusit go? Pláč za Trumpovou zdí. Operetní sbor chce miliardy? Ještě není konec. Kdo přijde?

- CZ24 News | 22. prosince 2020

ČESKO: Petr Hájek vysvětluje trapně nevyvedenou bitvu o (neexistující) peníze, za níž se ukrývá celý chaos, v němž se právě (plánovaně) potácíme

Jak se přibližuje konec fatálního roku se dvěma dvacítkami, stupňuje se to, co jej prakticky od počátku charakterizovalo. Záměrně vyvolaný chaos, v němž přestalo platit vše, co jsme ještě mohli pokládat za zbytky standardního světa – se mění ve standard. A protože do prosazení tohoto nového „standardu“ jsou zapojena prakticky všechna hlavní média a politici západního světa, je pravděpodobné, že nové paradigma přijme (užaslá, vystresovaná, vystrašená) i významná část naší veřejnosti.

Na místě prvním je pochopitelně vakcinace – hned druhý hlavní smysl vývoje a exploatace nového koronaviru. Odstranění antiglobalisty Donalda Trumpa se tím sice příliš nepovedlo (bylo nutná záložní varianta volebního megapodvodu – a ani ten ještě není úplně jistý). Ale strach z občanské války a rozpadu americké socialistické unie (odtržení Texasu na místě prvním) dost možná povede většinu soudců Nejvyššího soudu USA k odmítnutí žalob z nějakých formálních důvodů – tak jako všech předchozích: bez projednání. Jakmile by se totiž mělo zkoumat meritum, skončilo by to jednoznačně – Trumpovým vítězstvím.

Se scénářem „zvolený prezident Biden“ se proto už naplno pracuje v organizaci, která se (až do Trumpa) měla stát kopií USA na opačné straně Atlantiku: v evropské socialistické unii. Imigrační šílenství pokračuje (jen se o něm už nemluví). Připravuje se model „evropských voleb“ střížených podle téhož amerického vzoru, aby salámovou metodou (bez nutnosti schvalování ve členských zemích) vznikl naplno superstát EU. Zelená psychóza, elektrická auta, totální cenzura, příprava napadení Ruska, likvidace odporu ve střední Evropě – ale na prvním místě: peníze. Právě ty jsou klíčem k novému paradigmatu, ačkoli si to veřejnost ještě stále málo (či vůbec) uvědomuje. A právě jednu takovou mystifikační hříčku jsme si nyní stříhli i u nás. Je poučná – pokud jí porozumíme.

Záhada deseti miliard

Obchody se navzdory (údajně) stoupající nákaze otevřely. Lidé do nich vběhli, aby sami na sebe zkusili předstírat, že i letos budou Vánoce „jako vždy“: pohanskou bohoslužbou modle konzumu. Jen malou část proto zaujalo sněmovní schvalování státního rozpočtu na příští rok. Ostatně především proto k částečnému uvolnění „lockdownu“ došlo. Ta komedie by nestála za řeč – tak jako v poslední dekádě každý rok. Pokud vláda „zákon“ o státním rozpočtu nedodrží, stejně se nic neděje. Jde sice prý o nejdůležitější zákon roku, ale zákon bez sankce.

A hle – vznikla bouře. Andrej Babiš do poslední chvíle prý neměl jisté, že jeho menšinová vláda získá dostatek hlasů k jeho přijetí, protože schodek více než 300 miliard se opozici (včetně koaličních vládních socialistů) nelíbil. Přitom kdyby tam „rozpočtáři“ napsali o sto padesát více, bylo by to úplně jedno. Nikdo nemůže v chaosu vědět, co bude za týden, natož za rok. A přece se strhla mela o pouhých deset miliard, kterými KSČM (odmítám používat termín komunisté, protože ten patří Pirátům a jejich spojencům) podminila své hlasy pro rozpočet – a jiné k dispozici nebyly. Učiněná kurská anomálie, prostě hotová záhada.

Nedokončená etuda

Vedení KSČM trvalo na tom, aby se těch ubohých deset miliard vzalo z rozpočtu armády a přesunulo se do vládní rozpočtové rezervy pro sanaci následků hry na covid-19. Nominálně je to samozřejmě nesmysl. Počítání v miliardách (až mrazivě připomínající podobné inflační sumy v předválečném Německu) by pro takový případ muselo mít o nulu více. Jenže oni tím chtěli vyjádřit něco jiného:

Odpor k armádním nákupům nesmyslných „vyčvachtaných“ zbraní ze zbrojovek států NATO - amerických pak zvláště - potažmo k NATO obecně a naší účasti v tomto imperiálním vojenském bloku zvlášť.

Jako jediní tak zvedli politickou kartu v nepolitické politice, kterou předvádí vláda v jednotném šiku s opozicí (jedno, jak se v tomto případě který subjekt jmenuje). Tedy kromě KSČM.

Byl by to úchvatný výkon, kdyby jej dotáhli do konce – což se bohužel nestalo. Je možné, že kdyby byl v čele této strany stál někdo silný, jako třeba „disident“ Josef Skála (možná i Kateřina Konečná, ale ta je přece jen dlouho součástí bruselského „eurolidu“, takže z těch neslýchaných peněz už vyměkla), byly by ta etuda dokončena. Předseda Filip ale nakonec sklapl podpatky, když (potichu, než to Babiš okamžitě vynesl ven) souhlasil, aby se peníze počátkem roku opět do armádního rozpočtu vrátily. A post-výmluvy, že „to nebude tak jednoduché“, jsou již jen kyselé hrozny. Škoda. Mohli jsme alespoň na okamžik zahlédnout, jak vypadala politika, když existovala pravice a levice, tedy politické strany, nikoli jejich ubohá karikatura.

Armáda?

Věcně je to samozřejmě jednoznačné. Žádnou armádu dávno nemáme. Tahle nákupní jednotka (s nutně korupčními maléry bez ohledu na to, kdo ji vede) již celá desetiletí požírá peníze daňových poplatníků, jen aby je distribuovala „bratrským“ zbrojařům. Navenek se demonstruje coby „expediční sbor“ sloužící jako křoví imperiálním zájmům Spojených států: Tu jako okupant Afghánistánu (viz americký seriál Homeland, na ČT pod titulem Ve jménu vlasti), tu jako účastník velmocenských operací USA na Blízkém východě či v Africe, ale hlavně jako sbor připravující (dokonce pod velením Bundeswehru) útok na Rusko, plán Barbarossa č. 2, tentokrát s jadernými zbraněmi.

Armádu bychom samozřejmě potřebovali – pokud bychom byli suverénní stát, nikoli protektorát Bruselu. Ale výhradně na obranu našich hranic před nápořem muslimských jednotek zvaných imigranti. Jaká škoda, že podél naší hranice už nemáme ten pověstný „obranný val“ v podobě (modernizovaného) ostnatého drátu, přerušovaný jen hlídanými hraničními přechody. Inspirace Trumpovou zdí je jistě oboustranná. Jinak pochopitelně v technologické době armádu vůbec nepotřebujeme. Byla nám platná jako mrtvému zimník i v dobách, kdy byla skutečná, vyzbrojená a vycvičená – včetně záložníků (a odhodlaných občanů), ale politické vedení státu ji stejně nikdy nepoužilo a vždycky zklamalo. Dnes je to pro zemi naší velikosti jen drahá rekvizita. Příští válka (žel stále pravděpodobnější a bližší) se povede „kosmickými“ zbraněmi, ne houfnicemi, transportéry, vrtulníky ani Gripeny.

Zpackaná partie

Proč tedy premiér Babiš tak trval na těch armádních 10 miliardách? Samozřejmě, stínová hra. Jednak aby dal Američanům slíbený desátek (ten by ale stejně dostali a je daleko tučnější, někde kolem 80 miliard a výše). Jednak aby před bruselskou (pražskou) kavárnou vypadal, že mu záleží na naší účasti v NATO (do něhož jsme vstoupili bez referenda). A konečně aby současně splnil prezidentův požadavek. Ze stejných důvodů se tak „zásadově proarmádně“ (a zcela proti zájmům chudoučkého zbytku svých voličů) tvářil socialista a „vicepremiér“ Jan Hamáček. Nepolitická politika je v praxi prostě svinstvo.

Miloš Zeman má totiž „slepu skvrnu“ pokud jde o afinitu k Izraeli a údajnému „boji proti mezinárodnímu terorismu v Afghánistánu“ (ani racionální Trumpova „kapitulace“ jej z toho nevyлéčila) – bohužel nově také ke zničující vakcinaci. A Babišův politický osud je plně v Zemanových rukou. A tak spolehl na to, že prezident s předsedou Filipem nakonec podporu KSČM pro rozpočet dojedná. Výsledkem je paskvil, který nepomůže ani jednomu z nich. Jindy úspěšný „šachista“ Zeman tak sehrál jednu ze svých nejmizernějších partií – jakkoli se může zdát, že nakonec zvítězil. Je to ale vítězství kontumační. Za cenu, že protihráče zmasakroval. Přesně tak je to i s cenou za „propagaci“ vakcinace – i když s trochu odloženou platbou. Možná by měl pan prezident přesedlat na go – strategickou hru o řád vyšší než šach.

Peníze?

O peníze šlo v této rozpočtové frašce až na místě posledním. Důvod je prostý – a upozorňujeme na něj (asi zbytečně) znovu a znovu. Peníze, tak jak jsme je znali od poloviny sedmdesátých let, již nejsou. Po Basilej 3 (jak jsem se zde nedávno snažil opětovně upozornit) dochází ke kompletní přestavbě mezinárodního finančního systému. A patrně ne jen toho. Jak si pozdě uvědomíme, až nám vezmou poslední nástroj relativní individuální svobody – hotovost (a zavedou otroctví „elektronických“ peněz).

Proto ty obří unijní dluhy, které náhle nevadí ani Německu (ačkoli má vyrovnaný rozpočet dokonce v ústavě). Proto analogicky stejně obří dluhy v českém státním rozpočtu, které (na přechodnou dobu několika let) nikoho nebolí. Jen to předstírají. Nikdo je totiž nebude splácet. A co se s nimi stane?

To závisí na několika proměnných, které právě v přímém přenosu sledujeme. Pokud se k veslu (byť jen na oněch pár let) vrátí globalisté (Clintonová, Biden, Brusel), pak se to „vyřeší“ jako vždy v takových případech: válkou. Ta vše smete – a začne se znovu (bude-li s kým a kde). Nebo se prostě „škrtnou“ – a zaplatí to „rozvojový svět“ – jako vždy v takových případech. Ostatně o redukci populace jde přece na místě prvním. Vakcinace vše zdaleka nezvládne. Jen načne. Tím spíš, že – z prostého důvodu předchází malé „chemizace“ organismů – v Africe či v Indii (o Číně nemluvě) je navzdory srdnatému úsilí WHO (a všech jejích Gatesů) covid „kupodivu“ stále málo rozšířen.

V kupce sena

Vše může ale nakonec také dopadnout ještě jinak, než globalisté plánují. Žádný plán nikdy nevyjde, „kvantová“ realita je daleko barvitější a složitější. Tak jako třeba počasí, které nikdy nikdo nedokáže modelovat (natož klima!). Může se tedy také stát, že nakonec budeme muset i náš domov, náš tisíciletý stát, opět uvést „do chodu“ standardními nástroji. Nemáme-li se povraždit, pak politika je jednou z praktických možností. Tak na ni předčasně nerezignujme.

Že ještě někde politické myšlení existuje, nám málem předvedla KSČM. Třeba si toho všimnou a naučí se z toho něco (včetně odvahy) i ti, kterým ještě jde o naši smysluplnou budoucnost ve vlastní zemi. Aby je v tom chaosu jeden hledal jako příslovečnou jehlu v kupce sena. Okamura asi nejhlasitěji dává najevo, že volání nikoli bezvýznamné voličské skupiny po záchraně vlasti porozuměl. Jeho odhodlání vyvést ji ze spárů hroutícího se bruselského Titaniku vypadá autenticky – i když je to práce na mnoho let. Mladý Klaus se zatím tváří příliš stydlivě – asi v nesmyslné představě, že stvoří ODS bez ODS.

Ani jeden však nevyužil skvělou příležitost k dopsání „rozpočtového dramatu“ – tím, že by vykročil ze stínu „nepolitických“ trpaslíků (spřádajících absurdní sny o předvolebních koalicích) – a vykročil k nabídce Babišovi. Ještě se mají co učit od starých politických pardálů – od nichž se soudruzi Fialové, Kalouskové, Rakušanové či soudružky Němcové a Pekarové v předsmrtných křečích štítivě odtahují.

Jinak zde vztyčí své vlajky bruselští piráti s malým i velkým P. A teprve pak tu budou opět zpátky. S diktaturou, jakou ani my, pamětníci, neznáme. Ti noví, co se nezakecají:

Bolševici.

Zdroj: <https://www.protiproud.cz/>